

всичкитѣ лица усмивка. Очитѣ на мютесарифина се любуватѣ съ нейната талия, още не развившасе, но прѣдставителна.

На въпроситѣ тя отговаря не високо, а съ нѣкакво си приятно за ухото шепняние, и се черви като рубинѣ.

Засвириха съ сазоветѣ и се разнесе носовото пѣние пригласяно съ грѣмки *аманъ! аманъ!* а къмъ крайтѣ се захваща хорото. Малко по-малко Елена привикна и на хорото се съживи и распусна. Тя танцуваше, така хубаво водяше хорото, така мило се кланяше, щото ханхмате я поглади по гушката, а пашата я почерпа съ шербетъ отъ своята чаша

Звуковетѣ на шездаритѣ се смѣняха съ пѣсни, играха хора, ядаха разни турски сладки работи и така се забавляваха до сама сутрина, смѣха се и се веселиха, послѣ всичко утихна и веселието се свърши съ бѣлнувание.

Рано сутринята, по главната улица, покрай правителствениятъ домъ, въ който живѣяше пашата, Векиль-онбашията водяше казанката нощна стража и се срѣшна лице съ лице съ настойницата штубенмедхенъ, която излизаше отъ домътъ на Елена. Елена си наведе очитѣ къмъ земята и не ги подигна на-горѣ когато чу какъ гърми сабляга по калдържма. На нейнитѣ бузи се показва руменина не на свѣжа красота, а на нѣкакво си уморявание. Тя приличаше на дѣвойката на сжщиятъ Греза, но която се връща отъ свижданието. Нейното лице и цѣлата ѣ фигура не дишаше, както прѣди, невинностъ, но носяше на себе си диритѣ на познанието.

Стариятъ чаушъ, отивайки при ферикъ-паша за ординарецъ, срѣщна и настойницата съ Елена и патруля на Векиль-онбашията. Опитниятъ дека ги изглѣда:

— О, хо! вече мъртвило. Недълго фжрча. Ако не ми бѣше жално за мойтъ приятель, то би се посмѣлъ отъ всичката си душа надъ тия чифути, Ритка и Цура, какъ тѣ съ дискантъ и съ басъ сж пѣли на бѣдната дѣвойка! Охъ Юзя, твърдѣ не се скъпи съ свсето лиценце, тѣ не сж привикнали дълго да просятъ. Ти пѣма да ги искашъ Юзя, тѣ ще си намѣрятъ друга. Сега тѣ ще захванатъ да бършатъ нейнитѣ сълзи, може би ще похленчатъ съ нея. Ахъ,